

selsvæsenet overhovedet, men vi haaber, som sagt, paa Trods heraf, at den foretagne Undersøgelse maa have rensset ud i tilstrækkelig Grad, saaledes at en Genrejsning af Tjenesteaanden og Tonen i Personalet vil blive mulig.“

En Konklusion af denne Art vilde dog i det mindste have været loyal, medens Flertallets Konklusion ikke er det, dels fordi den kun under allehaande forvirrende Omsvøb giver halv Ret, hvor der er Ret helt ud, og hvor en Rigsdagsmand kun har fyldestgjort sin Pligt til Gavn for en vigtig Statsinstitution ved at rejse Sagen, dels fordi Flertallet imødegaar Spørgsmaal, som ikke er rejste i Skrivelsen af 2. Juni 1916, men som det selv rejser, som det synes for at faa Lejlighed til at imødegaa dem, hvilket maa forvirre Tinget og Offentligheden med Hensyn til det, Skrivelsen af 2. Juni 1916 virkelig indeholder. Inden Mindretallet gaar nærmere ind paa dette Indhold, maa det dog imødegaa en Bemærkning i Slutningen af Flertallets Udtalelser, hvori det hedder, at de Forhold — Bedrageri og Uterlighed — overfor Fanger og Betjente, som henholdsvis Anstaltens Kasserer og en Gartneribetjent havde gjort sig skyldig i, „var ikke omtalt eller blot antydet i Fraenkels ovennævnte Skrivelse“.

Denne Paastand maa bibringe Læseren den Opfattelse, at Grundlaget paa hvilket medundertegnede Fraenkel rejste Sagen, har været utilstrækkeligt og navnlig uden al Forbindelse med de Forhold, for hvilke de to nævnte Fængselsfunktionærer er blevet straffet. En saadan Opfattelse vilde imidlertid være ganske i Strid med Sandheden, hvilket fremgaar af, at Fraenkel i Skrivelsen af 2. Juni 1916 til Fængselsinspektøren opfordrer denne til at foranstalte Sagen kriminelt undersøgt med det fremsatte Anklagemateriale „som Udgangspunkt“. Det citerede Udtryk er selvsagt ikke valgt tilfældigt, men med Hensigt, og hermed antydes netop, at jeg ved mere, end jeg ønsker paa det paagældende Tidspunkt at komme frem med. Dette gjaldt saaledes netop Forholdet med Gartneribetjenten, og det maa undre, at Fler-

tallet efter at have gennemgaaet Akterne kan nære nogen som helst Tvivl i saa Henseende, fordi et Indblik i dem burde have gjort det indlysende for Flertallet, at man overhovedet ikke kunde tale med Funktionærer ved Anstalten om dennes Forhold uden at høre om de Sigtelser, der rettedes mod Gartneribetjenten. Hans Forhold overfor Fanger og Betjente, der jo maatte virke fuldkommen nedbrydende paa Tjenesteaanden, saa meget mere som han nød Inspektørens særlige Tillid, og Samtalerne om dette Forhold, der var almindelige mellem Fangerne som mellem Betjentene og lejlighedsvis mellem begge Grupper, og som maatte korrumpere Tonen paa Anstalten, kunde ikke være skjult for mig, naar jeg overhovedet havde talt med Funktionærer ved Anstalten om dens Forhold. Og hvad Kassererfuldmægtigen angaar, vidste jeg i alt Fald saa meget, at han var kvalificeret til Afsked, og at det maatte være nedbrydende for Tjenesteaanden, at hans Suspension hævedes, efter at det ikke kunde skjules og ikke forblev skjult hverken for Anstaltens Funktionærer eller for Borgere i Byen, at han under private, men mislige Omstændigheder havde forsøgt at benytte en Ferie til at forlade Landet for ikke mere at vende tilbage til sin Post.

Og skulde Flertallet herefter savne Forstaaelse af Grunden, hvorfor disse Forhold ikke direkte nævnes i Skrivelsen af 2. Juni 1916 til Fængselsdirektøren, naar Indsenderen af den dog havde Kendskab til dem, saa maa der henvises til denne Skrivelser hele Karakter. Den udtaler sig overhovedet ikke om Paalideligheden af det Materiale, den fremlægger. Den hævder kun, at det er af en saadan Natur, at en kriminel Undersøgelse er paakrævet. Dennes Resultat kan slaa tilbage paa Anklagerne eller ramme andre skyldige; det bliver netop Domstolenes Sag at afgøre dette, men Indsenderen understreger Nødvendigheden af en Undersøgelse og giver i Udtrykket „som Udgangspunkt“ en Impuls ud over det fremlagte Materiale samt vedkender sig sit personlige Ansvar for at